

til med Hensyn til Genopførelsen — og det er ogsaa udtalt i Forslaget og af Ministeren under Behandlingen i Folketinget — at Kongeboligen skulde ligge ud imod Statuen og Rigsdagsbygningen paa den anden Side. Med Hensyn til Grundtanken heri er jeg fuldstændig enig med den ærede Minister. Jeg ved nok, at det kan anføres, at Kongeboligen, anbragt i den modsatte Fløj, ligger nærmere Udbygningerne, Kavalerboligerne, Staldene og sligt, men jeg ved paa den anden Side ogsaa, at selve Slotsfacaden efter den almindelige Opfattelse vender ud mod det Sted, hvor Statuen staar til Minde om Grundlovens Giver.

Jeg kan altsaa fra mit Standpunkt, særlig efter de Udtalelser, der ere faldne fra den højtærede Minister, ikke andet end varmt takke ham for, at hans Forslag er kommet frem. Jeg haaber, at det vil lykkes at gennemføre dets Formaal, og at det ikke vil møde ny Hindringer paa sin Vej. Man er jo bange for Hindringer, man spørger: Bliver det ogsaa til Virkelighed, er det ikke et Forsøg, der kun udmunder i Kommissioner, Tegninger osv., men ikke fører til et Slots Opførelse. I den Retning følger jeg mig beroliget derved, at der fremkom i det andet Ting bestemte Udtalelser fra Ordføreren, hvori han sagde, at dette Forslag skulde betyde en *Genopførelse*. Det var Grundtanken i Forslaget, og den højtærede Minister sluttede sig dertil. Jeg er overbevist om, at det er den højtærede Ministers Mening at fremme Forslaget saa hurtigt som muligt. Men der er et Punkt ved Forslaget, som bør fremhæves: den Maade, hvorpaa det er skyndet frem her for at naa et bestemt Maal. — Det er betegnende nok indbragt i Folketinget paa Frederik den Syvendes Fødselsdag, og Maalet er efter Vedtagelsen at overrække det til Hans Majestæt Kongen i Anledning af hans Jubilæum. Det er altsaa en Jubilæumsgave og en Gave, som har en bestemt Betydning, kan man ikke fratage denne Betydning. Naar Gaven gives, er dermed sagt: *Christiansborg Slot skal genoprejses!*

Madsen-Mygdal: Jeg har altid været af den Mening, at Christiansborg skal genopbygges. Jeg har haft Anledning til at udtale det flere Gange i denne Sal, enkelte Medlemmer ville maaske erindre, at jeg ved en enkelt Lejlighed endogsaa har brugt saa stærke Udtryk som, at jeg fandt, at denne Ruin var en Skamplet for Nationen. Det er derfor selvfølgelig, at jeg modtager

et Lovforslag som det foreliggende med Glæde. Og jeg haaber, at det vil blive modtaget paa samme Maade af hele Tinget. Jeg skal ikke komme ind paa Sagens Forhistorie, hverken i den ene eller den anden Retning. I Anmærkningerne til Lovforslaget ligesom ogsaa i de Udtalelser, vi nys have hørt af den højtærede Minister, er der jo gjort Rede for alle de Forsøg, der i Tidens Løb have været gjort paa at faa Sagen gennemført. Jeg antager, at en af de væsentligste Grunde til, at vi ikke ere naaede videre, end vi ere i dette Øjeblik, skønt der nu er gaaet 19 Aar siden Branden, er at søge i finansielle Vanskeligheder. Og skønt jeg ikke tør paastaa, at den finansielle Stilling for Tiden er særlig glimrende, er der dog mange Tegn, som tyde paa, at vi befinde os i Opgang. Derfor har jeg den Tro og det Haab, at de finansielle Forhold ikke ville være til Hinder for, at denne Sag gennemføres uden at træde andre berettigede Interesser for nær. — Men foruden, at jeg finder det urigtigt, at Ruinen saaledes bliver staaende og øjensynlig taber i Værdi hvert Aar, tror jeg ogsaa, at der er en virkelig Trang til at faa Slottet genopført. Der er ikke blot Trang til at faa passende Repræsentationslokaler for Kongen — og jeg tror efter alt, hvad jeg kan skønne, at der er virkelig Trang dertil —, men der er ogsaa Trang til ny Lokaler for Rigsdagen. Ganske vist er der ofret adskilligt paa den Bygning, hvori vi nu befinde os, men vi kunne ofre saa meget, vi ville, den bliver dog aldrig nogen Sinde et passende Opholdssted for Rigsdagen. Naar vi se Rigsdagsbygninger i fremmede Lande, saa paa kommer der os en Følelse, der gaar stærkt i Retning af Skamfuldhed. Naar jeg har set Rigsdagsbygninger i Udlandet, har det i det mindste generet mig at anstille en Sammenligning med Forholdene her til Lands, hvor vi, trods alt, hvad der gøres, dog bo i en gammel Kaserne, der aldrig vil kunne blive tilfredsstillende. Der vil altid komme til at mangle Plads, og Bygningen vil ikke kunne blive en parlamentarisk Forsamling værdig. Naar jeg har tænkt mig, at Slottet skulde genopbygges, har det stadig været min Mening, at det skulde genopbygges væsentlig i den gamle Stil. Ogsaa det har jeg enkelte Gange talt for i denne Sal, og naar jeg har gjort det, er det, fordi det er det historisk givne. Christiansborg Slot har været Sædet for Statens øverste Myndigheder: den udøvende, den lovgivende og den dømmende Magt; det er det historisk givne, det er det, vi